

Kalibův zločin.

Obraz z podhoří. — Napsal: K. V. RAIS.

"Jen když ho máme," odpověděl ve sebe.

Panímáma pak byla plna shánky a starostí o křtiny.

"Koho pak uděláme kmotry?" ptala se zeté i deery.

"Koho bysme shánili — Smržovy!" řekla Karla rozhodně.

Panímáma tázavě pohlédla na zetu.

"No, když Kadlička chce, teda Smržovy, ale vzkažte taky tatínkovi, aby přece přišel," pravil srdečně.

"Snad ne také Námě?" pohrdlivě se směřuje rychle ptala se Karla.

"To neříkám," odpověděl.

"Víte, zetačku, mně je to jedno, ale myslím, že jsme tatínka nezvyháneli, proč bysme teda vzkažovali?"

"Je starý člověk," odpovídal vrše. "když jsem mu povídal, že máme hochy, měl radost náramnou. Kadličku vzkázal pozdravovat a hochovy abych udělal křtek za něj."

Jak to řekl, Karla přitulila se k spícímu robotě.

"Bude-li tatínek chtít přijít, — však on přijde, ale myslím si, kdy bysme mu vzkázali, že by darmo Námě dala zle a ještě by ho nepustila; pak by nás to teprva mrzelo!" vykládala panímáma.

Když třetího dne po tom Kalibůvy křtiny šly vesnici k Mladovu a Námě je shlédla, přes síň volala do světničky: "Tatínku, tatínku, pojďte honem, křtiny jdou!"

Otec přiběhl, a stojíce stranou okna hleděl na náves.

"Smrž s Maškou — vždyť jsem to věděla. Když pak my! Podívejte, jak ten hoch šlape — a Maška je ve svatebních šatech a v tom novém salupu. Vojta je taky vystrojen jako o svatbě," spěšně upozorňovala Námě.

Smržová, oděná v široké, červené, navě hedvábné šaty, nesla děťátko, obalené Karličným salupem. Vlevo vykračoval Smrž, vpravo eupala babička a tlapal Vojta.

"To bude traktace —" zas vsměšně rozprávěla Námě, "buehet, kafe, piva, rozolky, a kdo pak ví, co všechno budou mít. Na všechno mají, jenom na vejměnek pro vás jim nezbyvá. Inu, Smrž si na to potrpí. Dobře pro vás ani nevzkázali, a jste přece otec. Kde pak my mezi pány, my jsme jim tuze sprostí."

"I já na takové hodování kale nedržím," odpovídal.

"Nedržíte, nedržíte — ale vzkázat mohli, tak mnoho byste jim neujedn!"

Otec již nepromluvív vrátil se do výměnku.

Z kostela přinesla rozeznátka babička. Když je ze salupu rozbalovala, Karla se na ně všecka třásla.

"Tak už vám přinášíme dobrého křesťana Karla — tu ho máte, maminko," povídala babička, dávaje hošika Karle.

Ta položila si jej na klín a velilkýma, nyní trochu vpadlýma očima zahleděla se mu do tváříček.

"Jmenuje se po tobě, ale budu ho mít stejně rád," měkce pravil Vojta a po hlavě ji hladil.

"Chlapík bude," spustil Smrž. "Hlas má jako třítletý. Zrovna kdy jsme s ním šli ke křtítelnicí, začal zpívat, a neprestal, dokud jsme nebyli z kostela."

Vojta stojí u postele, díval se na děťátko; oči měl pořád ovlázeny.

"Ba chlapík," dokládala babička; "oči má celé po mamince, ale tatínkovy budou snad vlasý, má už teď hlavičku jako jehňátko."

Vojta příkryje, smál se hlasitě a slyzy tekly mu po tvářích.

"Přechce mi ho taky půjč, ať si ho pohočívám," žádal a chtěl jej karle vzít z klínu.

"Sotva jsem ho dostala," bránila se a odstrčila mu ruku.

"I vždyť se nachováte, až vás budou ruce brnát, teď byste ještě ehudinku zamačkal," u kamen povídala panímáma.

Měli slavné křtiny. Kmotr měl stěle řeči jako vody, ale kmotra mluvila málo. Pili pivo i rozolky, a Smrž chuti neztrácel. Panímáma byla vesela jako o svatbě, a sám Vojta rozvažoval. Každou chvíli vstával od stolu, dupal k posteli a kloně se k dítěti mlaskal na ně, špulil ústa a mrkal. Smrž

pekažďe spustil smích a mžouraje po Vojtovi mrkal na panímámu, aly se podívala. Měli z Vojty žert jak je zardělý, velké oči má je široce rozvářeny, ztělka klomil mod ložem a jak jej Karla odstrkovala, aby hošika neznepokojoval.

Když v noci kmotry vyprovázeli z chalupy, smál se nepřetržitě a půda houkala se mu pod nohama.

Vruceje se třeše, šel opět k posteli a eufel se sklomiti, ale Karla jej odstrčila a řekla hněvivě: "Lohm už vždyť supeš jako medvěď."

"Dneska jste si, zetačku, zase poprál," ebechtala se panímáma. Vojta brúče odcházel spat do komory.

Za čtrnácte dní po křtinách byla Karla u ovodu. Byla sice přepadlá, pobledlejší, ale hezká, jak bývala. Do kostela nesla veliké, kvavými růžemi zdobené svíce.

Ža ečvilku po ženě vyjel Vojta do poli a panímáma zůstala doma sama.

Když se Karla s babičkou z kostela vrátily, vykoupaly Karlika a uložily jej do holéčky.

Spal jako zalehl.

Když babička odešla, Karla se dala ke ložebe a pětichu zpívaje, uohou kolébala.

Panímáma šukala kolem kamen všecka nepokojna. Chvilkami se zastavila, zahleděla se na Karlu, jakoby chtěla něco říci, ale zase se obrátila a šukala po světnici.

"Prosím vás, co dnes tak běháte jako splašené, ještě mi dítě vystrašíte," zahubovala Karla, jež matku již chvíli pozorovala.

Panímáminy tváře se ošklivě stáhly, brada se jí rozetřásla a ústa zůstala pootevřena. Rozběhla se blíž ke deeri, ale na cestě se zastavila. Zhavýma očima patřila na Karlu, až se tato zachvěla.

"To říct nechtím Kalibůvo," zasyčela náhle matka a ostře hleděla na deeru. Zuby jí zadrkotaly a dýchala prudce.

Karla vyskočila rovnýma nohama, zbledla a oči majje vypouleny zajekala: "Proč to povídáte?"

Panímáma mlčela, ale stále ostře zírala na deeru, jež zvolna klopila hlavu k prsoum.

"Věděla jsem to dávno," ledově břítece zase panímáma pravila, — "mně nebudeš zapírat."

"Nie nevíte, nie nemůžete vědět!" zteklo křikla Karla a přiskočivši k macee křečovitě chytila ji za obě ruce a vyjeveně oči ulpěly na rozryté tváři matčine.

"Neblázní — ruku mi rozmačkáš," dušeně křikla panímáma a odporné tahy v obličej jejím počaly se hladiť.

"Tak proč tak mluvíte — ještě by mne zabil," súpala Karla; celé tělo se jí rozetřásla a spustila hlukný pláč.

"Mě a nepláč — divoká," odpovídala matka vrše a vzavši ji kolem boků, vedla ji opět k posteli. "Sedni si a koliběj, ať se neprobudí."

Karla klesla na postel a zarývaje ehlavu do porin plakala udesadavě.

"Jenom neblázní," domlouvala jí matka, "kdyby někdo přišel, co by si pomyslíl?"

Pak hladila jí po hlavě a sama kolébala.

Karla se po chvíli posadila a upěkaná, tvář majje strhanou, povědla na matku.

"Alysi si nemyslila, že té ehei pronásledovat," začala tato klidně, "už před svatbou mi něco tatínkového napadlo — proto ty jsi se nebránila, chtěla jsi to sama, víš že?"

Karla zalomila rukama a zaštkala.

"I mlč už — nikomu nie nenapadne, ani nemůže napadnout," šeplavě matka domlouvala.

Karla stále dusila pláč.

"I nenaríkvej — já vím, že ten tam na vojně ani nevzpomene."

"Jen si nemáš napadnout, co jste prve řekla, živé duši nie — ani jemu!" divoce ale přitlumeně volala Karla.

"Vždyť nenapadne, jenom buď moudrá, ještě byste stonali ty i hoch. Mlčela jsem tak dlouho, možná jsem ještě mít za duhy."

"Hoch nesní stonat — nesní! Všecko je mi tady až hrůza proti mysli, nemít to dítě, utekla bych," Karla zoufale volala.

"Jenom se pamatuj, ať něco neprovedeš, vždycky si vzpomeň, co bys si byla počala. Na toho berana jenom když se usmješ a všecko bude dobře."

"Jen si nemyslete, když ty oči vykull, jde z něho hrůza. Žádný člověk není mi tak protivný jako on, ehodí jako obr, hlavu má jako lev a pořád sasu," s odporem povídala Karla.

"O ty, ty," hrozila jí, "co ty teď všecko vidíš, a nevidíšas."

"Ba viděla, ale když jsem poprvé poznala, co se se mnou stalo, bylo mně ouzko, hanba, třásla jsem se při pomyslení, jak se mi všecko bude smát. Když jsem si připomněla toho — — projížďela mě zlost, že si je pákně na vojně, a já že jsem tu tak zůstala, že si snad ani nevzpomene, a já že celé noci nespím. Když jste se pak zmínila o Kalibůvi, byla jsem hned přítom — ale je mi teď hrůza na to to vše pomyslit. Pořád abych se přetvařovala, strach a hrůza mě drtily i rozpalovaly, noci jsem probděla, modlíla se i propalakala a stranou jsem ho jen pozorovala," štkaje Karla vyprávěla.

"No, není zlý člověk, třeba že k sobě nejste."

"Jen kdyby se pořád nedotíral, a vidí přeč, jak ho odháním."

"Neleďe hlouposti nad lidi, ať není svět proti nám."

"Kdyžma to dítě eheč brát tu zrovna bych ho odskopla."

"Měj rozum a vždycky se jen vzpomeň —" a panímáma přísně pobledla na deeru.

Ta sklonila hlavu a zrovna zahubila rukama.

"Nevzruřej, nezrufej, vždyť se ti nie neleje, a co jsem řekla, řekla jsem, a je to zabráháno."

Panímáma se ten ečvilu tuze ulehčila, nemohlať již těch svých myšlének přemést. Dlouho již pozorovala Karlu, rozměkla jí, ale ode dne, kdy se Karlik narodil, všecko jí to už dusilo a musila jí to říci.

Pravda, byla pravda byla tedy, co si dávno mysliha.

Proto ona Karla ehytla Vojtu, sotva Raehota odešel. A dobře dělala — dobře...

Co by si byla ve Vidovicích počala! Toho smúchu, ústipkův a hanby, kterých by byla užila nejen Karla, ale také ona — panímáma! U Konopáčů by byly nevydržely a po vsi smál by se kde kdo. Jak by jim to byli přáli! A ten Raehota?

Byl pryč — a kdo ví, co by jednou byl dělal. Dobře učinila, do bre.

Tady jim jedné ani druhé nechybělo na ničem a — lidé?

Při té myšlénce se panímáma usmála.

"To máte radost, panímámo, vidíte?" říkávali jí.

"Páne, mám — ani nevěříte, hoch je jako turek, oči má po mámě, ale vlasý celé tatínkovy. Povídala babička, že už teď je jako jehňátko, a to víte, Vojta je jako beran."

Smávali se.

"Tak chová, Vojtišek, chová?" ptávali se jí.

"Ó, lidičky zlatí," vykládala, "ten je s tím dítětem jako blázen! Dělá zrovna k smúchu! Jak přijede s pole, letí k dítěti a teď to začne. Spulí se vám na ně, mlaská, hvízdá mu, skáče před ním, dusat by je chtěl — inu, jako blázen, a dítě se ho bojí. Máma zas má strach o dítě, nechce je zetačkovi dát a tak z toho ze všeho pak máte samou haštřeci."

"Máte teda veselo ve stavení..."

"Kdyby člověk neměl starostí, bylo by veselo, ale víte, co mi ten Konopáč dělá, abych se jen soudila, a Vojta taky —"

"Vojta?"

"I je dobrák, ale rád si někdy přihne a pak bývá trochu krůfák."

"To snad nie, jakživ nie takové ho nedělá!"

"I my jsme taky nevěděly, nad blb nedělá nie. No, snad dá Pánbáh, že ho to teď trochu přejde."

A jak tyto myšlénky táhly panímáminou hlavou, pořád si do toho přisvědčovala: "Dobře udělala — dobře —"

Karla nabyvši opět poněkud klidu usnula. Kolébala se jednotvárně houkala a bouehala do podlahy...

Moderní mlékaři nesbírají mléko jako činili před několika pokoleními.

ONI našli lepší způsob.

Oni užívají strojů a oddělují smetanu od mléka během dojení.

Oni dostanou veškerou smetanu a uspoří polovinu práce a zlostí, což spojeno bylo se sbíráním dle starého způsobu, a mají čerstvé, teplé a sladké mléko místo zvětralého a kyselého mléka ku krmení telat, prasátek a kuřat.

I. H. C. Bluebell sklizecí smetanu. Dairymaid sklizecí smetanu.

Tyto stroje změnily mlékařské metody tisíců majitelů dobytka a přivedly je na způsob mít opravdový výtěžek z jejich mlékaření.

Co učinily pro jiné v zájmu úspory práce a získání výtěžku, to učiní též pro vás.

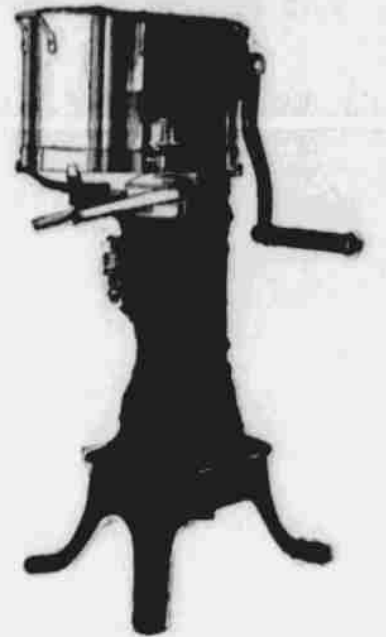
Držte-li tuost krav nyní, můžete s pomocí I. H. C. sklizecí smetanu držeti 25 a 30 krav a více jak zdvojnásobit váš výtěžek, aniž byste měli více práce.

Počítejte a přemýšlejte o této věci a vizte, zda nezátráctepenze místo získávání jeh při vlastnění sklizecí smetanu.

Dairymaid sklizecí smetanu jest stroj s fetizkovým ústrojím Bluebell uvádí se v pohybu pomocí ozubených koleček. Oba hotoveny jsou ve čtyrech rozměrech, jsou jednoduché, snadno řiditelné, snadno udržují se v čistotě a dostanou smetanu z mléka do nejmenší částky.

Cheete-li zvětšiti své podniky a mlékařství dle moderního způsobu, bude ve vašem zájmu, kdy navštívíte místního International agenta a promluvíte si s ním o záležitosti vlastnění Bluebell nebo Dairymaid sklizecí smetanu. On ukáže vám, jak stroj se řídí a zásobí vás katalogy a nutnými informacemi.

INTERNATIONAL HARVESTER COMPANY OF AMERICA, CHICAGO, U. S. A.
(Incorporated)

V poli na pasekách Vojta nakládal jetelové seno. Vysché palice a stvaly byly plny drobného černeho prachu, jenž lepl se mu na ústředí tváře a rudý, vřklý krik. Spouzoval kóhli měl zernalou, ve vřskel plno tmařevých plev a při žlavením slunoum těžce dýchal.

byl sebe bolestnější, zastaralé a nepřijemné ženské nemoci ať se ke němu co přítelkyni obrátí. Dříve než dopustíte, aby na vás byla provedena operace, svěřte se péči té, která má součinit se svými trpělivými sestrami a budete potěšeni výsledky.

Popište s důvěrou Vaši nemoc a obdržíte nejen rychlou odpověď, ale i lék na zkoušku úplně zdarma.

Přiložte kolek na odpověď. Adresa: Marie Votýpka, 703 So. Michigan Street, So. Bend, Ind.

Padoucnice

(FITS.EPILEPSY.)
VYLÉČENA!

Mohu přísazně před každým soudcem dokázat, že Dr. Grant vyléčil mého syna z padoucnice.

FRANK ADAM, Cadott, Wis.
Jedna láhev na zkoušku zdarma.
Edejte věk, pošlete poštovní známku a pište česky. 26-12
Dr. F. E. GRANT,
Z. Ridge Bldg., Kansas City, Mo.

Střevíce, které dají nohám odpočinek.

Vyrábíme střevíce nejlepšího druhu. Svrské a podešve z nejlepší kůže. Nač kupovat obuv z výhodných továren, když se vyrábí také zboží na západě.

Každý pár těchto střeviců jest zaručen. Obehodníci nechtě nám dopíšu pro vzorky. t

Kirkendall & Co., Omaha,

Vyrabitelé nejlepší obuvi na západě pro západní lid.

Metz Bro's Brewing Co.

Nejstarší pivovar v Omaze.
TELEFON DOUGLAS 110.
Vaří nejlepší pivo soudkové i lahvové na celém světě.

UČTE SE: Jak možno prodloužiti si život. Jak zachovati zdraví. Jak se vyléčiti z nemoci.

ZDARMA Pošlete 10 centů v známkách na **ZDARMA** poštovní dopravu ještě dnes, a my Vám zašleme zdarma v uzavřeném obalou **DRA. E. C. COLLINSE**

Vítejte ku Zdraví! Váše kniha Zdraví je ta kniha, která přináší nejlepší výsledky v každém případě. Všechny trpící, slabé, unavené, předčasné starané ženy a dívky v jakémkoliv stáří, toužící po jistém, levném a úplně bezbolestném se doma vyléčení z jakékoliv

Vítejte ku Zdraví! Váše kniha Zdraví je ta kniha, která přináší nejlepší výsledky v každém případě. Všechny trpící, slabé, unavené, předčasné starané ženy a dívky v jakémkoliv stáří, toužící po jistém, levném a úplně bezbolestném se doma vyléčení z jakékoliv

ského lidu. V knize této dočtete se o příčinách své choroby, jako přijte k ztracenému zdraví a spokojenosti a jako ubránit se před rozličnými nemocemi, jež napadají

Collins New York Medical Institute, 140 W. 34th St., New York